

DOMSTOLENS DOM
av den 31 mars 1971*

Mål 22/70

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Gérard Olivier, biträdande generaldirektör vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos juridiske rådgivaren Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas råd, företrädd av Ernst Wohlfart, jurisconsulte vid rådet och generaldirektör vid rådets generalsekretariat, i egenskap av ombud, biträdd av Jean-Pierre Puissochet, direktör vid rådets generalsekretariat, med delgivningsadress i Luxemburg hos J. N. Van den Houten, direktör vid rättstjänsten vid Europeiska investeringsbanken, 2, place de Metz,

svarande.

Talan avser ogiltigförklaring av rådets beslut av den 20 mars 1970 angående EEG:s medlemsstaters förhandlande om och ingående av Europeiska överenskommelsen om arbetsförhållanden för fordonsbesättningar vid internationella vägtransporter (AETR).

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordförandena A. M. Donner och A. Trabucchi samt domarna R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore (referent) och H. Kutscher,

generaladvokat: A. Dutheillet de Lamothe,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

* Rättegångsspråk: franska.

dom

DOMSKÄL

- 1 Genom talan som väcktes den 19 maj 1970, har Europeiska gemenskapernas kommission begärt ogiltigförklaring av rådets beslut av den 20 mars 1970 angående EEG:s medlemsstaters, inom ramen för Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa, förhandlande om och ingående av Europeiska överenskommelsen om arbetsförhållanden för fordonsbesättningar vid internationella vägtransporter (AETR).
- 2 Rådet har till en början invänt att talan bör avvisas och har till stöd härför anført att det omtvistade beslutet inte uppfyller kravet för en sådan rättsakt, mot vilken talan kan föras enligt artikel 173 första stycket i fördraget.
- 3 Hur detta beslut skall bedömas är avhängigt av spörsmålet vem behörigheten att förhandla om och ingå AETR-överenskommelsen tillkom vid aktuell tidpunkt.
- 4 Beslutets rättsliga betydelse är beroende av om detta skall anses utgöra utövandet av en behörighet som tilldelats gemenskapen eller anses vara ett uttryck för medlemsstaternas samordning av sina förbehållna behörigheter.
- 5 För att kunna avgöra om talan skall tas upp till prövning måste således först den inledande frågan avgöras angående vem, av gemenskapen och medlemsstaterna, behörigheten att förhandla om och ingå AETR-överenskommelsen tillkom vid tidpunkten för det omtvistade beslutet.

1. Den inledande frågan

- 6 Kommissionen har anført att artikel 75 i fördraget, enligt vilken gemenskapen tilldelas en i stora drag beskriven behörighet för genomförandet av en gemensam transportpolitik, skall tillämpas på såväl yttre förbindelser som interna åtgärder inom avsett område.
- 7 Bestämmelsens ändamålsenliga verkan skulle enligt kommissionens mening äventyras om de befogenheter som föreskrivs i denna och i synnerhet befogenheten att anta "alla andra lämpliga bestämmelser" i artikel 75.1 c inte omfattade ingäendet av avtal med tredje land.

- 8 Även om denna behörighet ursprungligen inte omfattade hela transportområdet, utvecklades den, enligt kommissionens mening, emellertid till att bli allt mer generell och exklusiv i takt med genomförandet av den gemensamma politiken inom ifrågasatt område.
- 9 Rådet har å sin sida gjort gällande att eftersom gemenskapen endast har sådan behörighet som den tilldelats, kan en behörighet att ingå avtal med tredje land inte presumeras i avsaknad av en uttrycklig föreskrift i fördraget.
- 10 Rådet har vidare anfört att särskilt vad gäller artikel 75 syftar denna enbart på interna åtgärder inom gemenskapen och kan inte tolkas som ett bemyndigande att ingå internationella avtal.
- 11 Även om det förhöll sig på annat sätt, skulle enligt rådets mening denna behörighet inte vara generell och exklusiv utan på sin höjd konkurrera med medlemsstaternas behörighet.
- 12 I avsaknad av särskilda bestämmelser i fördraget såvitt avser förhandlingar om och ingående av internationella avtal inom transportpolitikens område – till vilken grupp AETR-överenskommelsen huvudsakligen hör – får stöd hämtas hos gemenskapsrättens allmänna system för förhållandet till tredje land.
- 13 I artikel 210 slås fast att "gemenskapen skall vara en juridisk person".
- 14 Denna bestämmelse, som inleder sjätte delen i fördraget, vilken del innehåller "allmänna bestämmelser och slutbestämmelser", innebär att gemenskapen inom ramen för de yttre förbindelserna kan upprätta avtalsrättsliga förbindelser med tredje land beträffande samtliga de mål som anges i fördragets första del, vilken sjätte delen kompletterar.
- 15 I syfte att i ett bestämt fall fastställa gemenskapens behörighet att ingå internationella avtal, bör såväl fördragets system som dess materiella bestämmelser tas i beaktande.
- 16 En sådan behörighet framgår inte enbart av en uttrycklig tilldelning i fördraget – som är fallet med artiklarna 113 och 114 i fråga om tull- och handelsavtal och i artikel 238 i fråga om associeringsavtal – utan kan även följas av andra bestämmelser i fördraget och av rättsakter som antagits av gemenskapens institutioner inom ramen för dessa bestämmelser.

- 17 I synnerhet när gemenskapen har antagit gemensamma regler – oavsett form – för genomförandet av en i fördraget föreskriven gemensam politik, skall medlemsstaterna inte längre anses ha rätt att vare sig individuellt eller ens gemensamt ingå avtal med tredje land om förpliktelser som kan inverka på dessa bestämmelser.
- 18 Allteftersom de gemensamma bestämmelserna införs är det gemenskapen ensam som, med verkan för hela tillämpningsområdet för gemenskapens rättsordning, kan åta sig och genomföra avtalsförpliktelser i förhållande till tredje land.
- 19 Det är därför inte möjligt att vid genomförandet av fördragets bestämmelser ha en ordning för interna gemenskapsåtgärder och en annan för de yttre förbindelserna.
- 20 I artikel 3 e anges särskilt införandet av en gemensam politik på transportområdet som ett av gemenskapens mål.
- 21 Enligt artikel 5 skall medlemsstaterna, å ena sidan, vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av fördraget eller av åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner och, å andra sidan, avstå från varje åtgärd som kan äventyra att fördragets mål uppnås.
- 22 Dessa två bestämmelser betraktade tillsammans ger vid handen att, så snart som gemenskapen har antagit regler för förverkligandet av fördragets mål, kan medlemsstaterna inte utanför ramen för de gemensamma institutionerna åta sig förpliktelser som kan inverka på nämnda regler eller ändras deras räckvidd.
- 23 Enligt artikel 74 skall fördragets mål i fråga om transporter uppnås inom ramen för en gemensam politik.
- 24 I detta syfte ges rådet genom artikel 75.1 i uppdrag att fastställa gemensamma regler och att därutöver anta ”alla andra lämpliga bestämmelser”.
- 25 Enligt artikel 75.1 a skall dessa gemensamma regler tillämpas på ”internationella transporter till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstats territorium”.

- 26 Denna bestämmelse gäller även för transporter till och från tredje land, såvitt avser den del av transportsträckan som äger rum inom gemenskapens territorium.
- 27 Bestämmelsen ifråga förutsätter således att gemenskapens behörighet omfattar förbindelser som lyder under folkrätten och inbegriper följaktligen på det aktuella området behovet av avtal med berörda tredjeländer.
- 28 Även om artiklarna 74 och 75 inte innehåller en uttrycklig föreskrift om gemenskapens behörighet att ingå internationella avtal, så har ikraftträdandet den 25 mars 1969 av rådets förordning nr 543/69 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter (EGT nr L 77, 20.3.1969, s. 49, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå.) icke desto mindre den ofrånkomliga verkan att den tilldelar gemenskapen behörigheten att med tredje land ingå alla avtal som gäller det sakområde som omfattas av förordningen ifråga.
- 29 Denna behörighetstilldelning är för övrigt uttryckligen erkänd i artikel 3 i nämnda förordning, i vilken artikel föreskrivs att "gemenskapen skall ta upp de förhandlingar med tredje land som kan visa sig nödvändiga för denna förordnings tillämpning".
- 30 Eftersom sakområdet för AETR-överenskommelsen tillhör tillämpningsområdet för förordning nr 543/69, tillkommer behörigheten att förhandla om och ingå ifrågavarande överenskommelse gemenskapen efter nämnda förordnings ikraftträdande.
- 31 Denna gemenskapens behörighet utesluter möjligheten av en konkurrerande behörighet hos medlemsstaterna, eftersom varje initiativ som tas utanför ramen för de gemensamma institutionerna är oförenligt med en enhetlig gemensam marknad och en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten.
- 32 Det är mot bakgrund av detta rättsläge som frågan om upptagande till sakprövning skall lösas.

2. Talans upptagande till sakprövning

- 33 Rådet har bestritt att talan tas upp till prövning, med angivande av olika grunder hänförliga i första hand till det omtvistade beslutets beskaffenhet och

i andra hand till kommissionens bristande intresse, till dennas tidigare inställning samt till att talan väckts för sent.

a) *Invändningen hänförlig till beskaffenheten av beslutet av den 20 mars 1970*

34 Rådet har anfört att beslutet av den 20 mars 1970 inte utgör en rättsakt som kan bli föremål för talan om ogiltigförklaring enligt artikel 173 första stycket första meningen.

35 Beslutet ifråga utgör enligt rådet varken genom sin form, sitt syfte eller sitt innehåll en förordning, ett beslut eller ett direktiv i den mening som avses i artikel 189.

36 Det är, enligt rådets mening, i realiteten endast fråga om en politisk samordning mellan medlemsstaterna inom ramen för rådet, vilken som sådan inte gett upphov till några rättigheter eller skyldigheter eller förändrat något rättsläge.

37 Denna beskrivning gör, alltså enligt rådets mening, sig så mycket mer gällande som det vid tvister mellan institutionerna bör ske en särskilt restriktiv bedömning av frågan om talans upptagande till prövning.

38 Enligt artikel 173 skall domstolen granska lagligheten av "rådets ... rättsakter som inte är rekommendationer eller yttranden".

39 Genom att i artikeln endast undantas "rekommendationer eller yttranden" – som i enlighet med artikel 189 sista stycket helt saknar bindande verkan – från medlemsstaternas och institutionernas möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring, får avsikten i artikel 173 anses vara att varje åtgärd vidtagen av institutionerna som är avsedd att ha rättsverkan skall kunna bli föremål för talan.

40 Talan i målet syftar, i överensstämmelse med vad som föreskrivs i artikel 164, till att säkerställa att lag och rätt följs vid tolkning och tillämpning av fördraget.

41 Det skulle strida mot detta syfte att tolka villkoren för talans upptagande till prövning restriktivt på så sätt att denna möjlighet begränsades till att gälla endast för den kategori av rättsakter som avses i artikel 189.

- 42 Det bör därför vara möjligt att väcka talan om ogiltigförklaring i fråga om alla sådana åtgärder vidtagna av institutionerna - oavsett dessa åtgärders karaktär eller form - vilka är avsedda att ha rättsliga verkningar.
- 43 Det är mot bakgrund härav som det omtvistade beslutets beskaffenhet bör bestämmas.
- 44 Under sammanträdet den 20 mars 1970 fastslog rådet, efter ett meningsutbyte mellan rådets medlemmar och kommissionens företrädare, en rad "slutsatser" angående vilken hållning medlemsstaternas regeringar skulle inta vid de avgörande förhandlingarna om AETR-överenskommelsen.
- 45 Detta beslut berörde i huvudsak dels målet för förhandlingarna, dels förfarandet vid dessa.
- 46 Såvitt gällde det mål som skulle eftersträvas slog rådet fast en förhandlingsposition som gick ut på att man skulle försöka uppnå en anpassning av AETR-överenskommelsen till bestämmelserna i gemenskapsförordningen, men också att man medgav vissa avvikelser från förordningen, vilka avvikelser skulle godtas av gemenskapen.
- 47 Med beaktande av det sålunda fastställda målet, anmodade rådet kommissionen att, vid lämpligt tillfälle och i enlighet med bestämmelserna i artikel 75 i fördraget, lägga fram de förslag som var nödvändiga för att få till stånd en ändring av förordning nr 543/69.
- 48 Såvitt gällde förhandlingsförfarandet kom man i rådet överens om att förhandlingarna, i enlighet med det förhållningssätt som beslutats vid tidigare sammanträden, skulle bedrivas och slutföras av de sex medlemsstater som skulle bli avtalsparter i AETR-överenskommelsen.
- 49 Under förhandlingarnas gång och vid slutförandet av överenskommelsen skulle medlemsstaterna agera gemensamt och fortlöpande samordna sina positioner i enlighet med sedvanligt förfarande samt stå i nära förbindelse med gemenskapens institutioner, varvid delegationen från den medlemsstat som hade ordförandeposten i rådet skulle agera som talesman.
- 50 Såvitt framgår av protokollet reste kommissionen inte några invändningar mot rådets beskrivning av målet för förhandlingarna.

51 Kommissionen formulerade däremot en uttrycklig reservation i fråga om förhandlingsförfarandet, varvid den förklarade att den inte betraktade rådets ställningstagande som förenligt med fördraget och i synnerhet inte med artikel 228 i detta.

52 Av det föregående framgår att rådets beslut avsåg ett förhållande som tillhör gemenskapens behörighet och att medlemsstaterna till följd därav inte kunde agera utom ramen för de gemensamma institutionerna.

53 Av det av rådet angivna målet för förhandlingarna framgår således att beslutet av den 20 mars 1970 inte enbart var ett uttryck för eller ett fastslående av ett frivilligt samarbete, utan hade till syfte att fastställa ett förhållningssätt som var bindande för såväl institutionerna som medlemsstaterna och som var avsett att längre fram återspeglas i förordningens innehåll.

54 I det avsnitt i slutsatserna som avsåg förhandlingsförfarandet antog rådet bestämmelser som eventuellt kunde få till följd att fördragets föreskrifter om förfaranden vid förhandlingar med tredje land och vid ingående av avtal frångicks.

55 Beslutet av den 20 mars 1970 har således medfört bestämda rättsverkningar såvitt avser såväl förhållandena mellan gemenskapen och medlemsstaterna som förhållandena mellan institutionerna.

b) Andrahandsinvändningarna hänförliga till talans upptagande till sakprövning

56 Rådet har gjort gällande att en genomgång av eventuella följder av en ogiltigförklaring av beslutet av den 20 mars 1970 skulle visa att detta helt saknar rättsverkningar.

57 En sådan ogiltigförklaring, enligt vilken fastsländet av medlemsstaternas samordning undanröjdes, skulle enligt rådet inte få några faktiska följder för samordningen eller för medlemsstaternas efterföljande agerande inom ramen för förhandlingarna inför AETR-överenskommelsen.

58 Till följd härav kan, enligt rådets mening, kommissionen inte anses ha något intresse av att få sin talan prövad, eftersom syftet med denna talan ändå inte kan uppnås.

- 59 Enligt artikel 174 skall domstolen ”om talan är välgrundad ... förklara den berörda rättsakten ogiltig”.
- 60 I sådant fall skall rådets beslut betraktas som en nullitet till den del det ogiltigförklarats och parterna försätts i samma situation som före beslutet samt vara hänvisade till att överväga tvistefrågorna på nytt i syfte att lösa dessa i överensstämmelse med gemenskapsrätten.
- 61 Kommissionens intresse av att få sin talan prövad får därför anses styrkt.
- 62 Rådet har därutöver anfört att kommissionen måste anses ha frånhänt sig talerätten, eftersom den själv är ansvarig till den uppkomna tvisten, genom att inte i rätt tid vidta nödvändiga åtgärder för att möjliggöra utövandet av gemenskapsbehörigheten och överlämna lämpliga förslag till rådet.
- 63 Eftersom de frågor som kommissionen hänskjutit till domstolen avser gemenskapens institutionella uppbyggnad, bör frågan om talans upptagande till prövning inte påverkas av sökandens tidigare underlåtenheter eller misstag.
- 64 Bedömningen av rådets invändningar hör för övrigt till sakprövningen i målet.
- 65 Rådet har slutligen invänt att talan måste anses ha väckts för sent, eftersom beslutet av den 20 mars 1970 endast återger de principer som antagits vid rådets tidigare sammanträden, av vilka det senaste ägde rum den 17–18 mars 1969.
- 66 Beslutet av den 20 mars 1970 kan emellertid inte anses utgöra enbart en bekräftelse av de tidigare besluten, då förordning nr 543/69 av den 25 mars 1969, såvitt gäller målet för de inledda förhandlingarna, på ett avgörande sätt förändrade kompetensfördelningen mellan gemenskapen och dess medlemsstater.
- 67 Av dessa överväganden sammantagna följer att ansökan skall tas upp till prövning.

3. Saken

68 Kommissionen har i huvudsak bestritt giltigheten av beslutet av den 20 mars
1970 på den grunden att det skulle innebära en kränkning av fördragsbe-
stämmelserna och i synnerhet av artiklarna 75, 228 och 235, såvitt avser
fördelningen av befogenheter mellan rådet och kommissionen, och såsom en
71 följd härav även av de rättigheter som det tillkom kommissionen att utöva
vid förhandlingarna inför AETR-överenskommelsen.

a) *Påståendet om kränkning av artiklarna 75 och 228*

69 Kommissionen har gjort gällande att AETR-överenskommelsen, med hänsyn
till den behörighet gemenskapen har tilldelats till följd av artikel 75, borde
ha förhandlats fram och ingåtts av gemenskapen i enlighet med det gemen-
skapsförfarande som föreskrivs i artikel 228.1.

70 Även om rådet med stöd av dessa bestämmelser kan i varje enskilt fall
bedöma ändamålsenligheten av ett avtal med tredje land, så kan rådet för den
skull enligt kommissionen inte skönsmässigt avgöra om förhandlingarna skall
föras på mellanstatlig nivå eller på gemenskapsnivå.

71 Genom att besluta om att förhandlingarna skall föras på mellanstatlig nivå
har rådet enligt kommissionen omöjliggjort för den senare att utöva den i
fördraget tilldelade uppgiften att förhandla med tredje land.

72 Då fördraget saknar särskilda bestämmelser för förhandlingarna inför och
ikraftsättandet av den aktuella överenskommelsen, får tillämpliga bestämmel-
ser klarläggas genom en helhetsbedömning av de artiklar i fördraget som
berörs av förhandlingarna inför AETR-överenskommelsen.

73 Fördelningen mellan gemenskapens institutioner av befogenheterna att
förhandla om och sätta i kraft AETR-överenskommelsen bör avgöras med
beaktande av dels bestämmelserna om den gemensamma transportpolitiken,
dels de bestämmelser som reglerar gemenskapens ingående av överens-
kommelser.

74 I enlighet med artikel 75.1 är det rådet som, på förslag av kommissionen och
efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen, skall
anta lämpliga bestämmelser, i form av förordningar eller på annat sätt, för
att genomföra den gemensamma transportpolitiken.

- 75 I enlighet med artikel 228.1 skall, när avtal skall ingås med ett eller flera tredjeländer eller en internationell organisation, förhandlingarna föras av kommissionen och avtalet ingås av rådet, om inte annat följer av de mer vidsträckta befogenheter som kan ha tilldelats kommissionen.
- 76 Eftersom förhandlingarna fördes inom ramen för Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa, måste även artikel 116 första stycket beaktas. Enligt denna bestämmelse får medlemsstaterna "inom ramen för internationella organisationer av ekonomisk karaktär ... efter övergångstidens utgång endast uppträda gemensamt" samt skall beslut om genomförandet av det gemensamma uppträdandet fattas av rådet på förslag av kommissionen.
- 77 Av de olika bestämmelserna sammantagna följer att medlemsstaterna under alla omständigheter var skyldiga att uppträda gemensamt för att tillvarata gemenskapens intressen, eftersom frågan gällde ett sakförhållande som hör till den gemensamma politiken.
- 78 Detta krav på ett gemensamt uppträdande har tillgodosetts genom beslutet av den 20 mars 1970 som i detta avseende inte ger anledning till kritik.
- 79 Det framgår för övrigt av dessa bestämmelser sammantagna och i synnerhet av artikel 228.1 att rätten att ingå överenskommelsen tillkom rådet.
- 80 Kommissionen kunde för sin del ingripa på två olika sätt; å ena sidan genom att utöva sin rätt att lägga förslag i enlighet med artiklarna 75.1 och 116 första stycket och å andra sidan i sin egenskap av förhandlare i enlighet med artikel 228.1 första stycket.
- 81 Denna befogenhetsfördelning mellan institutionerna kunde dock endast tillämpas vid sådana förhandlingar som inletts vid en tidpunkt då gemenskapen faktiskt hade tilldelats behörighet, antingen med stöd av fördraget själv eller med stöd av bestämmelser som antagits av institutionerna.
- 82 Det bör härvid anmärkas att en första version av AETR-överenskommelsen hade upprättats redan 1962, under en period då behörigheten att ingå överenskommelsen i fråga tillkom medlemsstaterna, i avsaknad av en tillräckligt utvecklad gemensam transportpolitik.

- 83 Den fas av förhandlingsarbetet under vilken det omtvistade beslutet togs syftade inte till utarbetandet av en ny överenskommelse, utan till att i 1962 års version införa nödvändiga ändringar för att överenskommelsen skulle kunna godkännas av samtliga avtalsparter.
- 84 Under detta förhållande skall således förhandlingarna om AETR-överenskommelsen anses karaktäriserade av den omständigheten att inledningen av dessa och en anmärkningsvärd andel av det arbete som utfördes inom ramen för den ekonomiska kommissionen för Europa låg i tiden före det tillfälle då gemenskapen tilldelades sin behörighet genom förordning nr 543/69.
- 85 Härav framgår att rådet den 20 mars 1970 fattade sitt beslut med avseende på en situation i vilken det inte längre hade full beslutanderätt i förhållande till de tredjeländer som var inblandade i förhandlingarna.
- 86 Ett under aktuellt förhandlingsskede framfört förslag till de berörda tredjeländerna om en ny kompetensfördelning inom gemenskapen hade kunnat äventyra ett lyckat resultat av förhandlingarna, vilket för övrigt medgavs av kommissionen under överläggningarna i rådet.
- 87 I en sådan situation ankom det på de båda institutioner vars befogenheter direkt berördes, dvs. rådet och kommissionen, att, i enlighet med artikel 15 i fördraget av den 8 april 1965 om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, komma överens om lämpliga samarbetsformer, i syfte att på effektivaste sätt säkerställa tillvaratagandet av gemenskapens intressen.
- 88 Av protokollet från sammanträdet den 20 mars 1970 framgår att kommissionen inte formellt utnyttjade sin rätt att lägga fram förslag enligt artiklarna 75 och 116.
- 89 Inte heller gjorde kommissionen anspråk på att artikel 228.1 skulle tillämpas utan förbehåll såvitt avsåg kommissionens förhandlingsrätt.
- 90 Det får därför förutsättas att medlemsstaterna, vid de fortsatta förhandlingarna och genom det samtidiga ingåendet av överenskommelsen i enlighet med de närmare villkor som beslutats av rådet, har handlat och fortsätter att handla i gemenskapens intresse och för dennas räkning, i överensstämmelse med sina skyldigheter enligt artikel 5 i fördraget.

- 91 Genom att under dessa omständigheter besluta om ett förfarande där medlemsstaterna skall handla gemensamt, har rådet inte åsidosatt sina skyldigheter enligt artiklarna 75 och 228.
- 92 Under dessa förutsättningar kan påståendet inte godtas.
- b) Kommissionens övriga påståenden (artikel 235; brist på motivering)*
- 93 I andra hand har kommissionen gjort gällande att rådet, med hänsyn till de krav som följer av genomförandet av den gemensamma transportpolitiken, borde, om det inte grundade sitt agerande på artikel 75, åtminstone ha utnyttjat sina befogenheter enligt artikel 235.
- 94 Rådet har å sin sida anfört att eftersom möjligheten att handla gemensamt stod öppen för medlemsstaterna, var det inte nödvändigt att utnyttja denna bestämmelse och att kommissionen för övrigt aldrig tog något initiativ till att lägga fram ett förslag i detta syfte, såsom krävs i nämnda bestämmelse.
- 95 Även om artikel 235 ger rådet möjlighet att vidta alla "åtgärder som behövs" även inom området för yttre förbindelser, ger artikeln ifråga inte upphov till någon skyldighet, utan tilldelar rådet en rätt att agera. Rådets underlåtenhet att utöva denna rättighet kan inte påverka ett besluts giltighet.
- 96 Detta påstående kan därför inte godtas.
- 97 Kommissionen har därutöver gjort gällande att det omtvistade beslutet inte innehåller någon uppgift om vilken rättslig grund det vilar på och att det helt saknar motivering.
- 98 Dessa krav, som i artikel 190 formulerats med avseende på förordningar, direktiv och beslut, kan inte utsträckas till att omfatta en rättsakt av speciellt slag, såsom beslutet av den 20 mars 1970.
- 99 Kommissionens deltagande i rådets arbete gav denna alla de rättsliga garantier som artikel 190 har till syfte att säkerställa för tredje män som berörs av de däri nämnda rättsakterna.
- 100 Till följd härav skall sökandens talan ogillas.

4. Rättegångskostnader

- 101 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så yrkas.
- 102 I detta mål har ingendera parten framställt något yrkande i fråga om rättegångskostnaderna.
- 103 Till följd härav skall vardera parten bära sina rättegångskostnader.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört parternas muntliga yttranden,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 3, 5, 6, 74, 75, 111, 113, 114, 116, 164, 173, 174, 189, 190, 210, 228, 235 och 238 i detta, liksom artikel 15 i Fördraget av den 8 april 1965 om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna,

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– med avslag på alla övriga mera omfattande eller motstridiga yrkanden 2 följande:

- 1) **Sökandens talan ogillas.**
- 2) **Vardera parten skall bära sina rättegångskostnader.**

Lecourt

Donner

Trabucchi

Monaco

Mertens de Wilmars

Pescatore

Kutscher

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 31 mars 1971.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande